

Ала Рашко не чуваше нищо. Ушитъ му бумтѣха, очитѣ кръвясали не свиждаха. Алчността за земя бѣ схванала у него и ума и дума! И докато се опомни какво прави, остенътъ бѣ разцепилъ главата на Иля, а десницата, неволно вдигналъ да се запази, увисна съ стрoшена китка.

Баща имъ, приближилъ на единъ хвърлей камъкъ до тѣхъ, зърналъ издигнатия остенъ — извика колкото сила имаше: Рашко, сине мой!

Но той не чу нито него, нито брата си, преди да махне съ остена.

Чакъ следъ удара, като ехо дочу братови думи, . . . „Не съмъ азъ!“ Ала бѣше късно: Илю бѣ падналъ на синурa, облѣнъ въ кръвъ, безъ да може дума да каже.

Рашко погледна брата си. Ритна съ кракъ сплетения поводъ и счуления на две остенъ, разбралъ, че Илю не е замахвалъ да го удари, вдигна глава да каже нѣщо на баща си, а устата му бѣха склучени.

Не знаеше, какво да прави и, засраменъ и сломенъ, намисли да избѣга, а краката му се пнѣха.

Бащата приближи запъхтенъ. Едва се държеше на крака. И като видѣ сина си падналъ и окървавенъ, заплака.

Рашко избѣга.

Тогазъ Близнака извади тюпонтъ отъ кожена кисия, напълни цепнатата кожа на главата; изтри окървавеното лице на сина си и, седналъ до него, чакаше, безъ

да знае, какво да прави. Не можеше да разбере: живъ ли е или умрѣлъ.

Както стоеше до падналия, бащата забележи, че синъ му разтвори очи.

— Боли ли те? — запита бащата сина си.

Илю погледна баща си, но нищо не отвърна. Той не знаеше, какво е ставало съ него. Чувствуваше само остри болки въ ржката, а главата му още бѣ шеметна.

Тогасъ чакъ на бащата дойде на умъ да даде вода на Иля. Донесе му бѣкела. Илю, като си накваси устнитѣ, стана на крака, олюлявайки се.

Старецътъ, увѣренъ че може да закара сина си у дома, натовари го на колата и потегли за село.

На междата той застана съ оборена глава и, като изгледа нивата, продума: бѣзи и коприва да раждашъ, че братъ на брата посегна за тебе!

Воловетъ бавно пристѣпваха къмъ село. Като че и тѣ усѣщаха срама, който падна на Близнаковата челядь. А старецътъ пушеше лула следъ лула и не може да се начуди на Рашкова умъ.

— Тѣй е! . . . знаехъ си го азъ . . . само, кой би помислилъ, че чакъ до тамъ ще я докара! И като мисли, мисли, реши: това трѣбва тайна да остане. Инакъ не би могълъ да се срещне съ хората. Па приближи се до ухото на Иля и тихо му про-